

Möte på en kyrkogård

Det var en fin morgon. Det var söndag, en vårdag 2013. Jag besöker min fars grav på södra kyrkogården i Sandviken. Platsen är en oas, ett vackert rum smyckat med ståtliga tallar och gravstenar, med ackompanjemang av vacker kvittrande fågelsång. Ett ställe att minnas och reflektera. Samt att gråta, om man är lagd åt det hållet.

På väg mot graven hör jag ett försiktigt hallå som får mina steg att stanna upp. Jag upptäcker en kvinna som söker min uppmärksamhet. Hon står framför en apparat mitt i denna oas. Mojängen liknar de automater som numera finns på flygplatser när man skall checka in. Men det är första gången jag upptäcker en sådan grej på en gravplats och slås omedelbart av tanken att man nu sannolikt själv kan boka in själva färden till himmelriket under förutsättning att man har ett giltigt pass och en konfirmerad betald biljett.

Det visar sig att kvinnan behöver hjälp. Att finna en grav. Själva resan är som jag förstår redan avklarad. Jag erbjuder mitt stöd eftersom jag känner mig trygg att hantera dessa saker samt är van att flyga. Dock inte till himmelriket. Jag erhåller ett namn samt börjar knappa mig fram med hjälp av instruktioner. Och det är då det sker!

Mitt under incheckningen står han plötsligt där, har ljudlöst glidit upp bakom kvinnan. Jag drar andan och försöker hämta mig. Uppfattar jag rätt? Är det inte Per Gunnar Evander? Jo faktiskt! Bitarna faller nu på plats. Jag deltar i ett försök att finna hans fars grav. En vårdag, en söndag på en kyrkogård i Sandviken. Det blev nästan övermäktigt!

Mitt känslomässiga beteende och sätt att tala rusar igång samt varvar nästan över. Det blir en blandning av entusiasm, bludder och sorgsenhet. Över det som varit, minnen från underbara sommarprogram, böcker jag läst, rösten av Per Gunnar, dialekten från vår hembygd, Hadar Gustafsson; plåtslagaren från Storvik som var ungdomsvän med min far samt även med Per Gunnars far, och vars fru Else också varit verksam på folkhögskolan i Västerberg. Allt osammanhängande, huller om buller.

Jag tar Per Gunnars hand, tackar för alla fina stunder han gett mig. Min egen fumlighet grumlar min förmåga att tala klart. Gråten finns i halsen, ögonen tåras. För ögonblicket är ju så stort.

När jag lämnar Per Gunnar hör jag honom på avstånd kommentera min uppskattning till sitt kvinnliga sällskap. Och med ord jag aldrig kommer att glömma. Vad han sa, ja det blir min egen bevarade hemlighet. Men det var fint. En ton av uppskattning, men också med inslag av ledsamhet inför slutet, epilogen som obarmhärtligen kommer allt närmare oavsett hur många sidor det finns i romanen eller livet.

Väl framme vid min fars grav söker författaren upp mig igen. Jag erhåller då ett nytt tillfälle att berätta om min far, rörmokaren där allt skulle vara i vinkel samt i ordning och reda. Och som varje dag snodde med sig en tegelsten hem från bygget på pakethållaren, vilket i sinom tid blev en egen mur hemma på tomten i Barrsätra. Och nu min egen ambition att ge honom en hedervärd vila med en hög prydlig gravsten. Men som nu lutar betänkligt! Vad skall han tänka därnere?

Det var en söndag, på en kyrkogård i Sandviken. Ett möte med Per Gunnar Evander. Ett möte som kom att beröra.

Mats Lundqvist Escobar
Kungsgårdens Herrgård
Ovansjö